

„Akiknek nincs kit hibáztatniuk, azok egyedül maradnak a bánatukkal.”

Antoine Leiris: Csak azért sem gyűlöllek titeket

Amikor ezeket a sorokat gépelem, 2016. november 13-a van.

Napra pontosan 1 év telt azóta, hogy Héléne Muyal-Leiris elment otthonról, és soha többé nem tért haza kisfiához, férjéhez. Héléne Muyal-Leiris a párizsi terrortámadásban életét vesztette.

Újságíró férje papírra vetette azt, amit egyikünk sem szeretne átélni. A hitet, hogy feleségének nem esett baja, a reményt, hogy rosszabb esetben esetleg megsérült. Keresését a kórházakban, és végül a tragikus hírt: ő is az áldozatok között van. A fájdalmat, hogy elveszítette szerelmét, gyermeke édesanyját.

„Persze, ha van kéznél egy bűnös, akire az ember rázúdíthatja a haragját, az amolyan ajtóféle, melyen át elmenekülhet a szenvedés elől. És minél alávalóbb a bűnös, annál gyűlölhettebb a bűnös, annál törvényesebb a gyűlölet. Az ember csak órá gondol, hogy ne kelljen magára gondolnia, csak őt utálja, hogy ne kelljen a saját életét gyűlölnie, örül a halálának, hogy ne kelljen mosolyognia azokra, akik megmaradtak neki.”

Antoine Leiris megbocsát a gyilkosoknak: „Péntek este elloptátok egy kivételes lény életét, életem szerelméét, a fiam édesanyját, de csak azért sem gyűlöllek titeket. Nem tudom, kik vagytok, és nem is akarom tudni., halott lelkek vagytok. Ha az Isten, akiért vakon öltök, saját képére teremtett bennünket, akkor a feleségemre lőtt golyók mindegyike egy-egy seb a szívében.

De nem, nem teszem meg nektek azt a szívességet, hogy gyűlöljelek benneteket. Pedig ez volt a célotok, de, ha a gyűlöletre haraggal felelnék, akkor ugyanannak a tudatlanságnak engednék, ami benneteket tett azokká, amik vagytok. Azt akartátok, hogy féljek, hogy honfitársaimra gyanakodva tekintsek, hogy feláldozzam szabadságomat a biztonságom kedvéért. Game over. Same player plays again.”

És kezdődik egy új élet. Mely már sosem lesz olyan, mint előtte, a kedvessel volt.

„És hirtelen megijedek. Félek, hogy nem felelek meg az elvárásnak. Szabad-e még gyávának lennem? Szabad-e haragudnom? Szabad-e besokallnom? Szabad-e fáradtnak lennem? Szabad-e sokat innom és cigiznem? Szabad-e más nővel találkoznom, többé nem találkoznom nővel? Szabad-e soha többé nem szeretnem? Szabad-e nem rendbe tennem az életemet, nem akarom új életet kezdeni? Szabad-e, hogy ne legyen kedvem játszani, parkba menni, történetet mesélni? Szabad-e hibáznom? Szabad-e rossz döntéseket hoznom? Szabad-e szórakozottnak lennem? Szabad-e nem viccesnek lennem? Szabad-e cinikusnak lennem? Szabad-e bal lábbal felkelnem? Szabad-e elkésnem a bölcsődéből? Szabad-e ottfelejtennem a házi finomságokat (mert legszívesebben ottfelejténém őket)? Szabad-e rosszkedvűnek lennem? Szabad-e nem mindent elmondanom? Szabad-e banálisnak lennem? Szabad-e kicsinek lennem? Szabad-e félnem? Szabad-e nem mindent tudnom? Szabad-e nem akarom? Szabad-e képtelennek lennem valamire?”

„Igazán sajnálom, ami veled történt. Légy erős....

Erre nincs válaszom. A „viszontlátásra” ígéret, a „vigyázzon magára” felszólítás, a „légy erős” viszont ítélet. Érintetlenül visszakapom a bánatomat, amin egy beszélgetés erejéig könnyíteni próbáltak.”

Ha Önök is megdöbbenek, amikor tavaly meghallották, mi történt Párizsban, olvassák el.

És ha nem, akkor is. Mert „A könnyeket nem lehet megszámolni, nem lehet a harag ingujjával letörölni”.

Szigligeti Zsuzsanna